

1. Eerder

Ik was zeventien toen hij in mijn leven kwam en de dag waarop die nachtmerrie begon, weet ik me nog precies te herinneren. Het was op een donkere vrijdagmiddag in augustus, acht jaar geleden.

Het was druk in het crematorium en vanaf mijn plek, dichtbij de uitgang van de koffieruimte, zag ik dat het vooral ouderen waren, die de stoelen bezetten. Ze dronken koffie en kletsten met elkaar. Marijke had nooit kinderen gekregen en ze had ook geen familie, vertelde ze me een keer toen ik haar ernaar vroeg, maar ze had wel veel vrienden gehad. Ik vond het ongepast dat er een gemoedelijke sfeer heerste, want die deed geen recht aan mijn diepe verdriet. Eigenlijk wilde ik weg, zo snel mogelijk, maar mijn koffiekopje was nog halfvol en de droge cake kreeg ik niet weggeslikt.

Er brandden sfeerlampen waardoor het minder opviel dat het buiten beestenweer was. De benauwdheid in de ruimte drukte als een zware deken op mij. Het slechte weer belette het een raam open te zetten en ik vroeg me af of de andere gasten het rotweer ook merkten. Waarschijnlijk niet: ze hadden het te druk met kletsen en waren zich niet van hun omgeving bewust. Ik nam een hapje van de cake en meteen erachteraan een slok koffie, waardoor ik de cake makkelijker door kon slikken. Mijn blik werd opnieuw naar buiten getrokken. Nog twee stukjes en drie slokken, dan kon ik weg.

Toen ik plotseling een man zag opstaan, die met ferme passen op mij toeliep, schrok ik. Ik herkende hem, want hij had tijdens de afscheidsdienst lovende woorden over Marijke gesproken en

ik had hem een keer gezien in de hospice, waar ze was gestorven.

‘Jij bent toch Noah?’ vroeg hij toen hij bij mijn stoel halthield.

Ik murmelde een ‘ja’ en vermeed zijn blik door naar buiten te kijken.

‘Ik ben Sietse van Driel. We hebben elkaar al een keer ontmoet en ik was degene die je heeft gebeld. Marijke en ik waren goed bevriend.’

Ik zweeg, want ik had geen idee wat ik moest zeggen. Mijn blik fixeerde ik op de bomen buiten. Er vlogen blaadjes in het rond. Straks zou de regen mijn kleren doorweken, want ik was met de fiets.

Toen hij voor het raam ging staan en mijn uitzicht belemmerde, keek ik hem uiteindelijk aan. Een lange dunne man was hij, zijn krullende haar was donkerbruin en hij droeg een opvallende rode bril. Hij straalde een natuurlijk gezag uit en het leek niet meer dan logisch dat hij een lang levensverhaal over Marijke had verteld tijdens de uitvaartdienst.

‘Ik moet gaan,’ zei ik, terwijl ik mijn stoel naar achteren schoof en opstond. Toen ik naar de garderobe wilde verdwijnen om mijn jas aan te doen, hield hij me tegen. ‘Ga nog even zitten, ik wil je wat vragen.’ Ondanks dat zijn stem uitnodigend en vriendelijk was, wilde ik liever weg. Toch ging ik weer zitten. Hij kwam dicht bij me staan en boog zich voorover naar mij toe. Zijn vraag verraste me: ‘Hoe gaat het nu met je Noah? Het spijt me dat ik jou het vreselijke bericht moest vertellen.’

‘Ik mis Marijke,’ stotterde ik en voelde dat mijn hoofd op barsten stond.

‘Dat begrijp ik, ik mis haar ook,’ zei hij terwijl hij zich weer oprichtte.

‘Ze was als een tweede moeder voor me.’ Toen ik opkeek, zag ik een frons op zijn voorhoofd.

‘Ze hield van je, dat heeft ze me weleens verteld.’

‘Soms vind ik het allemaal zo zinloos zonder haar,’ zei ik zacht.

‘Je bent aan het rouwen, Noah, en dat is heel normaal. Ik maak me zorgen om je,’ vervolgde hij zachtjes en kwam opnieuw een stapje naar mij toe.

‘Dat hoeft niet...’ Hoe moest ik reageren? Hij kwam veel te dichtbij.

‘Laten we een keertje praten. Als je wilt kan ik bij je langskomen.’

‘O, u wilt bij me thuiskomen?’ Had ik hem goed verstaan?

‘Ja, heel graag.’

‘Als u dat echt wilt?’

‘Ja, dat wil ik. Anders vraag ik het niet.’

‘Ik zal erover nadenken, maar nu moet ik weg.’ Snel stond ik op.

‘Ga je nog wat leuks doen dit weekend?’

‘Ik weet het niet.’

‘Zelfs als je verdriet hebt, heb je wat ontspanning nodig. Dat mag je niet vergeten.’

‘Ik zal eraan denken.’ Zijn plotselinge belangstelling voelde ongemakkelijk, maar ook fijn. Misschien konden we een keer herinneringen ophalen aan Marijke, tenslotte had hij haar ook goed gekend.

De daaropvolgende acht jaar verstarde ik als ik terugdacht aan die dag. Het verlies van Marijke viel me zwaar en die bewuste middag van haar afscheidsdienst had ik eigenlijk niet willen gaan, omdat ik niet fit was.

Later vroeg ik me af hoe mijn leven zou zijn verlopen als ik had toegegeven aan mijn verdriet. Als ik gewoon was thuisgebleven met mijn gedichtenbundel in mijn handen terwijl ik langzaam de woorden teruglas, die ik had opgeschreven voor Marijke. Dan was ik ontsnapt aan hem, maar had ik wel kunnen ontsnappen? Hij wist te veel over mij en destijds kende hij mij veel beter dan ik mezelf kende. Zijn bedoeling met mij had ik niet kunnen afwenden, want ik was totaal niet opgewassen tegen hem.

Ik was kwetsbaar toen. Marijke kende ik sinds mijn vierde levensjaar. Ze was als een moeder voor me geweest vanaf het moment dat zij als pedagoog in mijn jonge leven kwam. De enige met wie ik een diepe band had gevoeld, was Marijke geweest, twaalf jaar lang. Al mijn gedachten en gevoelens had ik met haar gedeeld zonder dat ik bang hoefde te zijn voor haar oordeel. Altijd had ze mij begrepen en als dat niet zo was, had ze moeite gedaan om mij wel aan te voelen. Ik had van Marijke gehouden, meer dan ik ooit van iemand gehouden had. Veel meer dan van mijn eigen ouders. Mijn vriendschap met haar had alles voor mij betekend, ondanks dat die niet gelijkwaardig was omdat we ruim dertig jaar in leeftijd verschilden.

De dag dat ze me vertelde dat ze spoedig zou sterven, was de zwartste uit mijn leven. Zelfs het einde van mijn balletcarrière woog minder zwaar dan haar te moeten verliezen.

Die dag zaten we ...